

не си позволи никакви хитрувания за да не навлѣче изповърху си подозрѣние, и продължаваше да разказва за Дели-Орманъ. Спорѣдъ обичайтъ на ловджийтъ и на слѣдатитѣ припомняха си бивалото и небивалото.

Юзбашията и мюлязичина забѣлѣжиха: — Види се че той е честенъ и добъръ Българинъ, киседжия; но знае се че говорятъ за намъ какви си войски и за война. Който се пази и него Богъ пази. Впрочемъ така се слѣдва спорѣдъ низама и канунитѣ.

Отряда конница скоро трѣгна по пътя за Русчукъ. Това бѣше втората половина на ескадрона, който така славно дѣйствува при Свищовъ; началникъ на отряда бѣше старий юзбашия, доживотенъ командиръ на ескадрона. Вървяха на дълга върволица, а Кючюкъ Стефанъ вздѣше рѣдомъ съ чаушина Реджеба. Киседжията изглѣждаше весело, но нему му бѣше срамотно, и врѣнийтъ конь се срамуваше за себе си и за ѣдача. Старото врабче се улови въ клюсата; киседжията посрами свойтъ занаятъ и се умилква на Турцитѣ, както вълка уловенъ въ ямата се подмилква на людетѣ.

Вървѣха дълго, дълго, а Кючюкъ Стефанъ се разказва за живота и битието на киседжийтъ, за тѣхний занаятъ и законъ, за канунитѣ, за низама и за киседжийскитѣ хитрости. Юзбашията и мюлязичина се приближиха до него и слушаха, а той все мърмореше и мърмореше.

На расстояние четири часа отъ Русчукъ се спрѣха за да си починатъ въ равнината, въ малката корийка. Кючюкъ Стефанъ разказваше такива чудеса за киседжийскитѣ конѣ, щото неискаха повече да му върватъ. Разгорѣщенъ отъ увѣреността че говори истината и отъ желанието да поддържи честта на киседжийскитѣ конѣ, той стана и рече:

— Ето азъ ще ви покажа! Заповѣдай, юзбаши, на дванадесетъ челоуѣка да възсѣднатъ на най-хубавитѣ конѣ отъ отряда. Кажи имъ да си напълнятъ пушкитѣ съ куршуми, така щото и мойтъ врѣний конь да види, и ми дай малко сребро или злато, но така щото и мойтъ конь да види: когато азъ припна на сѣдлото, нѣка твои-